

ENTREVISTA | **Andreu Carranza** Escriptor. Guanyador del 47è Premi Josep Pla

‘Verdaguer és un poeta en estat pur’

PERFIL | **Andreu Carranza (Ascó, 1957)** s’ha proclamat vencedor del 47è Premi Josep Pla de prosa en català amb la novel·la ‘El poeta del poble’, que narra la vida del poeta català Jacint Verdaguer. És el reconeixement de major prestigi obtingut fins ara per l’escriptor resident a Flix.

A. CARALT

- Felicitats! S’ho esperava?
- Hi ha incògnita fins al darrer moment... per a mi ha estat una il·lusió immensa guanyar-lo. És un premi que et dona una gran projecció. Servirà i molt per a la meua obra.

- Serà un abans i un després?
- No ho sé, perquè fins no passen les coses no es poden preveure. De fet, portava cinc anys sense publicar res com a novel·la pròpia. La literatura està passant un moment difícil, la davallada de llibres publicats ha estat espectacular, i pels que vivim a comarques encara és més complicat.

- Per què una novel·la sobre la figura de Jacint Verdaguer?
- La primera referència que en tinc és de la meua iaia de la Farella, que prové d’una família carlista. Em recitava de memòria Verdaguer, eren els anys seixanta i setanta. És la meua primera referència d’un poeta català. Hi ha, doncs, una llavor sembrada i passats els anys ha arribat el moment de preguntar-me qui era aquest autor i perquè la meua àvia coneixia de memòria a Verdaguer.

- I què va descobrir?
- L’obra i figura de Verdaguer per alguna raó estranya i misteriosa mai ha acabat d’arribar al gran públic en tota la seva complexitat i plenitud. És l’autor més conegut amb obra popular

i obra lligada a la religió, és l’autor amb més places i carrers de Catalunya i, en canvi, hi ha un gran desconeixement de la tragèdia de Verdaguer.

- Qui era?
- Un poeta en estat pur. És un romàntic, excessiu en tot i amb fortes contradiccions internes. La seva gran primera contradicció és entre la lira i el calze, entre el místic que porta dins i el poeta que busca l’aplaudiment i enlluernar el món.

- Molts elements per novel·lar la seva vida...
- Excessius. El meu camí ha estat el de l’instint.

- Es parla, fins i tot, d’un enamorament encobert.
- Verdaguer és un enamorat de la bellesa del món i allí on se materialitza amb una força més vital és en el cos humà. Maria

Per a mi ha estat una il·lusió immensa. Servirà, i molt, per a la meua obra

Gayón està considerada una de les bel·leses d’aquell temps. I la casen amb el marquès de Comillas, disset anys més gran que ella. Verdaguer, aquell poeta de la plana de Vic de família humil, esdevé el capellà do-

El premiat escriptor resident a Flix, Andreu Carranza, ahir a la tarda. FOTO: JOAN REVILLAS

mèstic de la família més rica i influent del país. Viu al Palau Moja, reparteix gran quantitat d’almoines als pobres, coneix a la reialesa, viatja per Europa amb el luxe dels marquesos... però, repeteixo, viu amb la contradicció de conviure amb el místic que ell porta a dins.

- Com es resol?
- Hi ha un canvi transcendent a la seva vida. Fa un viatge a Terra Santa i creu que rep una revelació mística. Torna a Barcelona i pensa que la providència li ha dictat que la seva missió a la terra és la caritat. I en la seva posició d’almoïner la casa Comillas reparteix almoïnes... en excés. És un escàndol a tot Barcelona, la gent s’aglomera davant de la casa dels marquesos. Això no va agradar a les

castes poderoses. Verdaguer caminava cap a l’excés, es va convertir en exorcista. Els seus mecenes el volen apartar d’una vegada i cau a la tragèdia...

- Molts lectors podran a ‘El poeta del poble’ redescobrir un periple poc conegut.

- L’obra servirà per apropar al públic l’aspecte humà de Verdaguer, d’aquest poeta del poble, que finalment quan és rebutjat pel poder, apartat i perseguit, no té més remei que demanar almoïna i és la gent del poble de Barcelona el que li dona un tros de pa. Verdaguer era un poeta molt estimat pel poble, que havia tornat a dignificar la llengua d’ús del poble, el català, llavors en plena decadència reculat a la perifèria, al món de la pàgina.

- Creus que es publica en un bon moment polític, en ple procés sobiranista?

- La fundació de la Catalunya moderna es produeix en aquella època, en la Renaixença. Per tant, tornar allà és anar als orígens, em sembla d’una gran actualitat.

- A Andreu Carranza el coneixíem ara per ser membre de la formació rumbera El Gitano Blanc i no per escriure una novel·la d’aquest abast?

- Em conec, tinc un caràcter obert, xerraire, i si comentes massa els projectes els acabes frustrant. Has de mantenir el secret. Per tant no sabia ningú que escrivia la novel·la. Em veien treballar però ningú ho sabia, ha estat una gran sorpresa per a tots.